

Arrest

nr. 111 933 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen,
de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 oktober 2013 houdende de niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en de impliciete beslissing tot het niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de staatssecretaris van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2013 werd aan de verzoekende partij de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Als tweede bestreden beslissing vernoemt verzoekende partij de *“impliciete weigeringsbeslissing om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren”*.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Aangaande de *“impliciete weigeringsbeslissing om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren”* wijst de Raad erop dat verzoekende partij op het ogenblik van haar asielaanvraag reeds van haar vrijheid was beroofd. In dat geval is niet – zoals verzoekende partij onterecht voorhoudt – artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet van toepassing, maar wel artikel 52/3, §2 van diezelfde wet. Luidens deze laatste bepaling moet de tweede verwerende partij onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren, hetgeen blijkens het administratief dossier ook is gebeurd. Het betoog van verzoekende partij mist aldus volledig juridische en feitelijke grondslag.

2.3. Waar verzoekende partij aldus *“de impliciete weigeringsbeslissing om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren”* aanvecht, is haar vordering onontvankelijk. Nu blijkt dat onderhavig beroep geen beslissing genomen door de tweede verwerende partij bevat, wordt de tweede verwerende partij buiten de zaak gesteld.

2.4. Het beroep wordt voorts behandeld voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief

gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door verweerder. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.3. In een enig middel voert verzoeker ondermeer de schending aan artikel van 3 EVRM.

4.3.3.1. Verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij een correct beeld dient te hebben van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij verwijst naar de Subject Related Briefings die daaromtrent door Cedoca worden uitgebracht, waarbij deze laatste een aantal moeilijkheden vaststelt om een juist beeld te krijgen van de directe gevolgen van het conflict, meer bepaald hebben deze problemen te maken met toegankelijkheid, betrouwbaarheid alsook wordt verwezen naar UNAMA die bepaalde moeilijkheden vermeldt. Verzoekende partij betoogt nog dat de definitie van strijder gehanteerd door ISAF ingaat tegen het internationaal humanitair recht en dat geconcludeerd kan worden dat het aantal taliban aanslagen opgesomd door ISAF een gebrek aan geloofwaardigheid vertoont in de zin dat het aantal aanslagen geminimaliseerd wordt. Alleen onbetwiste bronnen kunnen dus gebruikt worden om de veiligheidssituatie in te schatten. Volgens het CGVS blijven de belangrijkste bronnen UNAMA en ANSO; het probleem is echter dat ANSO, de enige bron die gedetailleerde informatie per district probeerde te geven, niet meer bruikbaar is. Cedoca gaf in de SRB versie van 15 juni 2012 al toe dat een analyse tot op het niveau van het district niet meer mogelijk is, waarna verzoekende partij uit het desbetreffend stuk citeert. Verder verwijst verzoekende partij naar de vermelding op de website van ANSO. Het gevolg is volgens verzoekende partij dat er geen externe analyse van de draagwijdte van deze informatie meer kan uitgevoerd worden omdat de asielzoeker geen toegang meer heeft tot deze documenten. Een dergelijke analyse is nochtans onontbeerlijk aangezien deze rapporten een specifieke finaliteit hebben, nl de bescherming van NGO-personeel en dus geen verband houden met de bescherming van burgers of de bepaling van beschermingsnaden van (oorlogs)vluchtelingen. Gezien er geen informatie meer is per district en gezien de mobiliteit van de islamitische fracties, is het dus niet meer doenbaar om het Belgisch beschermingsbeleid te laten differentiëren in functie van districten. Dit is nochtans wat er in de bestreden beslissing gedaan wordt: vanuit de loutere bewering dat het district van verzoekende partij veilig zou zijn, wordt geconcludeerd dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoekende partij citeert de relevante passage van de bestreden beslissing en meent dat, hoewel de verwerende partij toegeeft dat de regio waaruit zij afkomstig is bijzonder gewelddadig is, er specifiek in haar district geen situatie van "open combat" zijn, gezien de activiteiten van de AGE in het Surobi-district niet erg hoog zijn. Dit is niet ernstig als de verwerende partij zelf verklaard heeft dat het niet langer doenbaar is om de veiligheidssituatie per district in te schatten. Bovendien meent verzoekende partij dat de motivering indruist tegen de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection

Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 – pagina 10. Er wordt door de verwerende partij ten onrechte geoordeeld dat het in het district Surobi wel veilig zou zijn. Haar hiernaar terugsturen houdt volgens verzoekende partij een schending in van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij geeft voorts nog een uitleg over het begrip 'willekeurig geweld' en het feit dat de bezorgdheid van strijdende partijen om zoveel mogelijk burgers te sparen gerelativeerd moet worden als men kijkt naar de definitie van burger gegeven door de strijdende partijen. De vastgestelde daling van slachtoffers is ook niet meer actueel. Cedoca stelt ook vast dat de beschikbare cijfers over ontheemden een onderschatting zijn van de werkelijke ontheemding. UNHCR, de bevoegde instantie om de toestand van ontheemden binnen Afghanistan op te volgen, geeft toe dat het moeilijk blijft een duidelijk beeld van deze groep te krijgen. Bovendien probeert zij enkel de ontheemding veroorzaakt door het conflict vast te stellen. Cedoca geeft ook informatie over terugkeerders. Opmerkelijk hierbij is dat geen melding gemaakt wordt van de moeilijkheden ondervonden door terugkeerders. Nochtans vormen velen onder hen een bijzondere categorie van "people of concern". De situatie van terugkeerders wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. De moeilijkheden van terugkeerders tonen de negatieve gevolgen van het conflict aan op de hervestingsmogelijkheden en de gedwongen aard van de bewegingen van de Afghaanse bevolking. Bij lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA kan een zware verslechtering van de veiligheidstoestand worden vastgesteld. Er zal een grote periode van onzekerheid volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen en het verzet zal intensiever gevoerd worden. UNAMA betwijfelt dat de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen, de acties van het Afghaanse leger en de politie zijn ook niet transparant. Nieuws vanop het front toont dat de situatie zorgwekkend is. Verzoekende partij verwijst naar de criteria zoals vooropgesteld door het UNHCR waarbij een deel gaat over de miserabele humanitaire toestand, waarbij UNHCR vraagt hiermee rekening te houden. Evenwel wordt dit niet bestudeerd in de Cedoca-documenten. Verzoekende partij verwijst naar de rapporten van UNOCHA die op dit vlak het meest betrouwbaar zijn. Verzoekende partij meent dat zij een actuele beschermingsnood heeft. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij als niet-begeleide minderjarige naar België kwam en zich sindsdien volledig geïntegreerd heeft en gezien haar familie zich in Turkije bevindt, kan zij helemaal niet terecht bij haar familie in een veilige provincie. Zij behoort tot een kwetsbare groep en haar uitwijzing levert een schending op van artikel 3 EVRM.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij in essentie dat zij gevaar loopt in Afghanistan en dat de verwerende partij een verkeerde inschatting heeft gemaakt van de situatie in Afghanistan. Zij citeert uit diverse bronnen om deze situatie te duiden.

4.3.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de vijfde asielaanvraag van verzoekende partij op 10 oktober 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen, waarbij tevens werd gemotiveerd omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, en meer specifiek in het district Surobi van waar verzoekende partij afkomstig is. De verwerende partij is in haar analyse uitgegaan van de documenten COI Focus "Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad en SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse van 21 maart 2013", waarbij zij tevens – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden - rekening heeft gehouden met de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt blijkt dat het UNHCR-rapport aangeeft dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's maar dat daar tegenover staat dat er nog steeds regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. In deze UNHCR-richtlijnen wordt voorts niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Elk verzoek moet op zijn individuele merites beoordeeld worden.

In casu blijkt dit op het eerste zicht ook gebeurd. Immers, verzoekende partij richt zich op één zinsnede uit het UNHCR-rapport waaruit blijkt dat er in bepaalde districten gebieden zijn die gecontroleerd worden door AGE en dat dit ook zo is in het Surobi district (p.10 UNHCR-rapport) doch de Raad wijst erop dat bij de beoordeling aangaande de veiligheidssituatie en het toekennen van een bijkomende vorm van bescherming op grond hiervan, de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op meer gedetailleerde

informatie aangaande het district Surobi in de provincie Kabul waaruit blijkt dat het overgrote geweld gericht is tegen Afghaanse veiligheidsdiensten (p.10 SRB) en er geen sprake is van een "open combat" waarbij burgers geïsoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in Surobi bijzonder laag. Ook is de impact van het geweld niet van die aard dat het inwoners van het district dwingt hun woonplaats te verlaten. Evenmin is het geweld aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard zodat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Raad benadrukt nogmaals dat elke zaak op zijn individuele merites beoordeeld dient te worden. Er wordt vooreerst vastgesteld dat de verzoekende partij uitvoerig bronnen citeert die algemeen van aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan, maar dat de verzoekende partij bijzonder karig is in het geven van aanwijzingen betreffende de situatie in Surobi, waar zij afkomstig zou van zijn. Persoonlijke elementen ontbreken in haar discours. In casu kan er verwacht worden dat zij meer concrete, op haar eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Er mag van de verzoekende partij verwacht worden in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dat zij op nauwkeurige wijze in het kader van een zaak behandeld in uiterst dringende noodzakelijkheid zij de paragrafen aanhaalt van de rapporten die zij citeert, waaruit zou moeten blijken dat in casu Surobi geëvolueerd is van een relatief veilig gebied naar een onveilig gebied waar het geweld dermate ernstig is en veralgemeend dat er een risico ontstaat in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verzoekende partij toont dit evenwel op het eerste zicht niet aan zoals blijkt uit de bespreking hoger. Waar zij nog stelt dat de informatie van Cedoca niet bij machte is een correct beeld te geven per district, wijst de Raad erop dat op het eerste zicht blijkt dat Cedoca zich baseert op een veelheid van bronnen waarvan de betrouwbaarheid hoog wordt ingeschat en waarbij ook ANSO informatie wordt opgenomen zonder dat daar expliciet naar verwezen wordt (p. 7 SRB). Door slechts te betogen dat de informatie aangaande het district Surobi niet volledig zou zijn, maar daarbij na te laten met concrete elementen aan te tonen waarom deze informatie niet correct zou zijn of nog, de commissaris-generaal hier verkeerde conclusies uit trekt, slaagt verzoekende partij er niet in de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt op het eerste zicht voorts vast dat verzoekende partij de beoordeling inzake het feit dat zij nog steeds familie zou hebben in Afghanistan die haar zou kunnen opvangen bij terugkeer niet met concrete argumenten betwist. Zij blijft slechts hameren op haar verklaring dat haar familie uit Afghanistan is vertrokken, doch dergelijk bloot betoog kan op het eerste zicht geen afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zij laat ook na de motieven waarom haar asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden, in concreto te betwisten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij nog contacten heeft met haar familie in Afghanistan, dat haar familie nog een eigen huis heeft in haar dorp zodat verzoekende partij niet aannemelijk maakt geen (familiaal) netwerk meer te hebben die haar zou kunnen helpen bij terugkeer. Verzoekende partij is een gezonde, meerderjarige jongeman die Pashtou, Dari en een beetje Engels spreekt en van voldoende zelfstandigheid getuigt om naar Europa te reizen zodat zij in staat geacht wordt naar haar regio van herkomst terug te reizen. Gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij maakt zij op het eerste zicht evenmin aannemelijk dat zij in de erbarmelijke humanitaire toestand zal terechtkomen waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst.

In casu stelt de Raad prima facie vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugleiding naar Afghanistan een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoekende partij prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij voert geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

4.4.2.2. Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoekende partij een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

4.4.2.3. Verder meent zij dat artikel 8 EVRM geschonden wordt omdat zij door de uitwijzing gescheiden wordt van haar vriendenkring en vertrouwde omgeving in België. Zij kan ook niet bij haar familie in Afghanistan terecht aangezien deze zich in Turkije bevinden. Bovendien blijkt dat de omstandigheid dat de ambassade weigert een *laisser-passer* af te leveren dat een gedwongen verwijdering een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

4.4.2.4. Waar verzoekende partij een schending van haar privéleven lijkt in te roepen, wijst de Raad erop dat zij zich beperkt tot een uiterst summier betoog zonder concrete elementen aan te halen waarom haar verwijdering naar Afghanistan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin zou uitmaken. Zoals hoger reeds besproken, heeft verzoekende partij ook niet aannemelijk gemaakt dat haar familie zich niet in Afghanistan zou bevinden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat zij niet kan terugvallen op haar familiaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan, zodat haar betoog inzake

het onmogelijk beroep kunnen doen op hulpprogramma's bij terugkeer, voor zover dit zou aangetoond zijn, quod non, niet dienstig is.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

4.4.2.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER